

«Biografiar Trump seria massa fàcil i molt desagradable»

"El premi Goncourt són 10 euros de premi, ja m'agradaria el Planeta, ja ho crec que sí, m'aniria bé a mi i al meu banquer"

Cal marxar sempre? Depèn. Pel que fa a mi, soc molt mal viatger. Tinc amics escriptors de viatges que es poden desplaçar a qualsevol lloc del lloc basant-se en documentació, lectura, pel·lícules, coneixent gent... Són capaços d'arribar de matinada a Ulan Bator i trobar lloc on dormir. Jo no me'n sortiria. Em referia a viatjar com a forma de recomençar. En general, estaria bé tallar i oblidar la vida passada. Però és bastant difícil. Els seus personatges fugen d'ells mateixos? Crec que mai pots fugir de tu mateix. Esperem escapar de nosaltres mateixos i sempre ens trobem, fins i tot tan lluny com sigui possible, amb els mateixos patrons, la mateixa arquitectura de pensament. A vegades la gent vol escapar de vides insuficients, d'amors fallits... i intenta buscar l'esperança en un altre lloc. Generalment no funciona. Què aporta viatjar? Sensacions, sons de música, olors, colors, paisatges. Qualsevol cosa que pugui obrir nous capítols de memòria. Creu que és l'atzar qui ens governa la vida? Sí. Recordo que quan estudiava una mica de filosofia, hi havia un professor que deia que l'atzar és desconeixement de les causes. I em va agradar força, aquesta definició. Llegint els seus llibres es diria de vostè que en qualsevol situació hi troba un punt d'ironia. Sí, però no ho puc fer d'una altra manera. Quan treballo en una història, quan construeixo una història i invento personatges, sempre tinc aquesta tendència a fer una mena de pas enrere. Perquè així és com em prenc les coses de la vida. No és que se'n rigui de tot? És curiós que em preguntis això, perquè recordo que, quan devia tenir 10-12 anys, estava a casa d'un amic o a casa d'una amiga o a casa d'una xicota, ja no ho sé, i la seva mare em mirava i em deia que sempre semblava que me'n fotés del món. No, no em feia gràcia, potser només tenia aquella mirada que he mantingut amb els anys. Però no necessàriament és voluntària, no ho puc fer d'una altra manera, no puc evitar fer un pas enrere. Tot el que ens passa a la vida es pot prendre amb una mica d'humor? Crec que és l'única solució. Per exemple, el que està passant en aquests moments al món, és una mica difícil agafar-s'ho amb humor, però si de sobte és possible somriure d'alguna cosa, prendre distància, crec que és un bon arma. És una armadura que no va malament, a la vida. Ha escrit la biografia d'uns quants personatges (Ravel, Tesla, Zatopek). Quin li agradaria biografiar ara? Potser Donald Trump? No, això seria massa fàcil i molt desagradable (riu). La veritat és que feia temps que pensava que ja no escriuria biografies d'aquesta mena, però ara m'agradaria trobar un personatge femení, estic buscant una dona de la qual en pugui explicar la vida. Quants diners li va suposar guanyar el prestigiós Goncourt? No res, els diners del premi Goncourt són 10 euros. A Espanya el premi més important és el Planeta: un milió d'euros. El canviaria pel Goncourt o prefereix el prestigi? M'agradaria el premi Planeta, ja ho crec que sí. M'aniria bé a mi, al meu banquer, a tothom, també al meu fill o a les meves netes (riallada). Però bé, el que sorprèn molt és que no hi hagi gaires escriptors que aconseguixin viure de la seva feina, jo ara en tinc l'oportunitat i compleixo una mica un desig que tenia, quan era jove, de viure d'això. Abans de viure de l'escriptura, va estudiar sociologia. Amb aquest bagatge, com explica l'auge de l'extrema dreta a tot Europa? Potser s'explica per l'oblit, entre les generacions més joves, del que va passar al segle XX. A poc a poc, tot l'horror d'aquest record ha anat passant, i deixa pas a pensaments perjudicials, a pensaments poc saludables. És una cosa que no entenc, però hi ha moviments com aquells que creiem que no tornarien, que han tornat. A mitjan segle XX, vam creure que les guerres, que el període de crisis bèl·liques ja no apareixeria, i resulta que torna. Precisament a 14 vostè va novel·lar la Gran Guerra. Creu possible que torni un conflicte com aquell? No ho crec, ho temo. Crec que tots en tenim por. Veig que sorgeixen coses que podrien desencadenar alguna cosa més gran. Espero saviesa, però ja no crec gaire en la saviesa del món. Li agrada el futbol? Soc home més de rugbi. Tanmateix, haurà sentit a dir que el seu compatriota Mbappé que juga al Real Madrid, estava lesionat d'un genoll i els metges el van tractar de l'altre. Això quasi mereixeria aparèixer en un dels seus llibres. A vegades hi ha coses a la realitat que són tan estranyes que no es poden posar en un llibre (riu). I cal anar amb compte amb això, perquè hi ha fets reals que semblarien

increïbles a la ficció. Què deia o què pensava Mbappé quan veia que li estaven examinant i tractant el genoll bo? És extraordinari. Què podria aprendre Espanya de França? (Pensa una estona) La desconfiança (riu). I a l'inrevés: què podria aprendre França d'Espanya? No ho sé, perquè aquest matí parlava amb la senyora que em portava a Barcelona i m'explicava que a Espanya hi ha el mateix fenomen d'esvaïment de la memòria, que fa que tornin els extremismes. Em penso que, a nivell polític, és un fenomen que ocorre en molts països d'Europa, així que no estic segur que tinguem gaire a aprendre els uns dels altres.

Font del document:

<https://www.diaridegirona.cat/cultura/2026/03/30/biografiar-trump-seria-massa-facil-128568959.html>